

Arrest

nr. 185 409 van 13 april 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 25 april 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 februari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN VRECKOM, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Albanees staatsburger uit Shkodër (Albanië). In 2001 trok u naar Griekenland in de hoop er werk te vinden. In 2003 huwde u er officieel met N. S. (...), een Grieks staatsburger. Op basis van uw huwelijk verkreeg u uiteindelijk een verblijfsvergunning in Griekenland. U probeerde tevens de Griekse nationaliteit te verkrijgen, maar aangezien u en uw echtgenoot werkloos waren, werd u dit geweigerd. Op 4 december 2004 beviel u van uw zoon S. D. (...) (O.V. (...)). Hij verkreeg de Griekse nationaliteit. Omdat u daartoe het nut niet van zag startte u nooit de procedure om hem tevens de Albanese nationaliteit te laten toekennen. Sinds uw zwangerschap werd u veelvuldig mishandeld door uw echtgenoot. Eén keer bracht u de politie hiervan op de hoogte, maar uit schrik voor

verdere problemen met uw echtgenoot diende u uiteindelijk geen klacht in. Uw echtgenoot dreigde er meermaals mee de kinderen van uw in Griekenland wonende zus D. (...) te doden indien u stappen tegen hem zou ondernemen. Hij uitte deze bedreiging ook rechtstreeks aan uw zus die hem hiervoor tevergeefs heeft aangeklaagd bij de Griekse politie. In 2003 en 2009/2010 trok u gedurende enkele dagen naar Albanië, oa om uw paspoort te vernieuwen. Bij uw laatste bezoek aan Albanië werd u vergezeld door uw echtgenoot. Ook in Albanië bedreigde hij u toen. Toen uw echtgenoot enige tijd terug van Griekenland naar Duitsland uitweek, zag u uw kans schoon om Griekenland te verlaten. Op 16 juni 2015 reisde u samen met uw minderjarige zoon van Griekenland naar België waar u bij een nacht introk. In januari 2016 startte u de procedure om uw Griekse verblijfstitel in België te laten gelden. Deze procedure is nog hangende. U startte tevens de echtscheidingsprocedure in België, iets wat u uit schrik voor uw echtgenoot in Griekenland niet durfde. Omdat u uiteindelijk problemen kende met uw nicht kon u niet langer bij haar verblijven en kwam u op straat terecht. Omdat u geen werk vond en geen eigen verblijfplaats diende u op 26 februari 2016 een asielaanvraag in. U stelt niet naar Albanië terug te kunnen aangezien u vreest er door uw echtgenoot gevonden te worden. Een Albanese vriend van u en uw echtgenoot bezocht ondertussen één keer zonder meer uw ouders. U vermoedt dat hij jullie vriendschap als excuus gebruikt om na te gaan waar u bent. Daarnaast wijst u op de ouderwetse mentaliteit in Albanië: eens mensen horen dat u gescheiden bent huilen ze en doen ze alsof uw leven voorbij is.

U bent in het bezit van volgende documenten: uw Albanees paspoort (d.d. 9 september 2013), uw Griekse verblijfsvergunning (geldig tot 9 juli 2023); uw Grieks rijbewijs; uw Griekse huwelijksakte; de Griekse geboorteakte van uw zoon; Belgische gerechtelijke documenten betreffende uw echtscheidingsaanvraag; en een kopie van uw aangifte bij de Belgische politie betreffende de problemen die u met N. (...) kende.

B. Motivering

Na nader onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in uw administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

Allereerst dient vastgesteld te worden dat niettegenstaande u reeds in juni 2015 in België aankwam, u pas op 26 februari 2016 een asielaanvraag indiende. U verklaarde bij aankomst in België niet de intentie gehad te hebben om asiel te vragen. U wou werken in België. Nadat u evenwel door uw nicht op straat werd gezegd en u geen job of verblijfplaats had, vroeg u asiel aan. Mocht u over een job en een verblijfplaats beschikt hebben, dan zou u geen asielaanvraag ingediend hebben (CGVS, p. 13). Dergelijke houding is niet in overeenstemming te brengen met een gegronde vrees voor vervolging volgens de Conventie van Genève, noch met een risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De ernst en de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees dienen bijgevolg sterk gerelativeerd te worden.

U verklaarde asiel gevraagd te hebben om uw gewelddadige echtgenoot met wie u jaren in Griekenland woonde te ontvluchten.

U heeft evenwel niet aannemelijk gemaakt dat u, als Albanees staatsburger, bij een terugkeer naar Albanië geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de bescherming door en hulp van de in Albanië aanwezige nationale autoriteiten in geval van problemen met uw Griekse echtgenoot N. S. (...). Allereerst heeft u zelf nooit problemen gekend met de Albanese autoriteiten, zoals politie of rechtbank (CGVS, p. 17). Toen u met uw echtgenoot één keer in Albanië was gedurende enkele dagen in 2009/2010 liet u uit schrik voor uw echtgenoot na de politie in te lichten over het geweld waarvan u slachtoffer was. Het is echter precies de bedoeling van het indienen van een klacht om bescherming te krijgen tegen uw belager en eventuele verdere problemen die hij zou kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden. U werpt op in de toekomst geen beroep te kunnen doen op de Albanese autoriteiten en stelt daarbij dat vrouwenmishandeling nog dagelijks voorkomt in Albanië (CGVS, p. 16). Niettegenstaande huiselijk geweld in Albanië nog vaak voor komt, dient evenwel gewezen te worden op informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt waaruit blijkt dat in Albanië tal van maatregelen werden genomen om de politie te professionaliseren en haar doeltreffendheid te verhogen, zoals overheveling van bevoegdheden van het Ministerie van Binnenlandse Zaken naar de politie. In 2008 werd een nieuwe politiewet aangenomen. Volgens de Europese Commissie heeft deze wet een positief effect op het functioneren van de politie. Bovendien blijkt uit de informatie verder dat de Albanese autoriteiten meer en meer aandacht besteden aan het fenomeen van huiselijk geweld, waarin op wetgevend vlak enkele positieve ontwikkelingen werden vastgesteld. Zo werd in 2006 de wet tegen huiselijk geweld gestemd, die op 1 juni 2007 van kracht werd. Tevens kregen politieagenten, medewerkers van rechtbanken en andere overheidsinstellingen training over huiselijk geweld en werden in de steden aparte politie-eenheden voor huiselijk geweld opgericht. Albanië ratificeerde in 2013 de Europese "Convention on Preventing and Combating Violence

against Women and Domestic Violence” en ontwikkelde een strategie voor de periode 2011-2015 om het huiselijk geweld drastisch te verminderen. Dat voornoemde maatregelen effect hebben blijkt uit het feit dat tegenover 2011 het aantal gearresteerden voor huiselijk geweld in 2012 verdubbelde en dat de politie effectief reageert naar aanleiding van incidenten van huiselijk geweld, zelfs al is de kwaliteit van de door de politie ondernomen acties nog voor verbetering vatbaar. Uit de beschikbare informatie blijkt overigens dat men als slachtoffer van huiselijk geweld terecht kan bij verschillende organisaties. De toenemende aandacht sinds 2005 in Albanië voor de problematiek van huiselijk geweld blijkt niet alleen duidelijk uit het toenemende aantal organisaties actief rond deze problematiek maar ook uit de stijgende aandacht van de media voor gevallen van familiegeweld en de toenemende internationale aandacht en druk. Hieruit blijkt dat, zelfs al blijft huiselijk geweld nog steeds een belangrijk probleem, huiselijk geweld binnen de maatschappelijke context niet langer als een louter private aangelegenheid wordt aanzien. In dit verband kan nog worden toegevoegd dat uit de informatie op het Commissariaat-generaal blijkt dat de strafwetgeving in Albanië in functie van de bescherming van vrouwen gewijzigd werd, waarbij nieuwe misdrijven in de strafwet werden opgenomen en de straffen voor bepaalde misdrijven werden opgetrokken. Zo werd huiselijk geweld expliciet opgenomen als misdrijf en werden bij andere wettelijke bepalingen de straffen verhoogd wanneer de misdrijven begaan werden door de partner/echtgenoot van het slachtoffer. Zo kunnen straffen oplopen tot een levenslange gevangenisstraf. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

U stelde verder dat u moeilijk kan omgaan met de ouderwetse mentaliteit in Albanië. Gevraagd naar duidelijkheid gaf u aan dat mensen huilen eens ze horen dat u uw echtgenoot verlaten heeft en dat ze u hierbij het gevoel geven dat uw leven voorbij is (CGVS, p. 16-17). Dergelijke aangelegenheden kunnen evenwel bezwaarlijk gelijkgesteld worden met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch met ernstige schade zoals omschreven in de definitie van subsidiaire bescherming.

De informatie waarop deze beslissing is gebaseerd werd als bijlage aan het administratieve dossier gevoegd.

Uw documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. Uw identiteit, verblijf in Griekenland, echtelijke problemen en uw echtscheiding staan immers op zich niet ter discussie.

In het kader van de asielaanvraag van uw zoon S. D. (...) werd eveneens een weigeringsbeslissing genomen. Volledigheidshalve kan voor wat uw zoon opgemerkt worden dat volgens de Albanese nationaliteitswetgeving elk kind dat geboren wordt uit een ouder met de Albanese nationaliteit automatisch de Albanese nationaliteit verkrijgt. U zag bovendien geen redenen waarom dit voor uw zoon niet zou gelden (CGVS, p. 13).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van “het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen”.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. Daar waar verzoekende partij erop wijst dat de bestreden beslissing enkel de gegrondheid van haar vrees onderzoekt ten aanzien van Albanië, land waarvan zij de nationaliteit bezit en niet ten aanzien van Griekenland, land waar zij een duurzaam en permanent verblijf heeft, en dat haar minderjarige zoon de Griekse nationaliteit heeft en deze de Albanese taal totaal niet machtig is zodat het geen optie is voor haar en haar zoon om terug te keren naar Albanië, waarbij zij dienaangaande erop wijst dat het hoogste belang van haar kind in aanmerking moet worden genomen en dat verwerende partij het concept van 'eerste land van asiel' diende te onderzoeken, wijst de Raad er evenwel op dat uit de verklaringen van verzoekende partij en de door haar aangebrachte documenten blijkt dat zij de Albanese nationaliteit draagt. Dit wordt ook bevestigd in haar verzoekschrift. Derhalve dient de eventuele nood aan internationale bescherming van verzoekende partij te worden beoordeeld ten aanzien van Albanië. Het gegeven dat verzoekende partij sinds 2001 in Griekenland verbleef waar zij uiteindelijk een permanente verblijfsvergunning kreeg en dat haar zoon, een Grieks staatsburger, geen affiniteit zou hebben met Albanië, doet hieraan geen afbreuk. De Raad benadrukt dat, met toepassing van artikel 1, A(2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 waarnaar verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, de nood aan internationale bescherming dient te worden beoordeeld ten aanzien van het land van nationaliteit en dat geen rekening dient te worden gehouden met het land van gewoonlijk verblijf, tenzij verzoekende partij geen nationaliteit bezit, *quod non*. Verder bemerkt de Raad dat het concept van 'eerste land van asiel' hier niet relevant is. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift zelf opwerpt dat "*zelfs in een Europees land de bescherming niet efficiënt en daadwerkelijk is, zoals uit bovenvermelde informatie blijkt, terwijl Griekenland, als lid van de Europese Unie zou moeten worden geacht de internationale Europese verdragen tot bescherming van de rechten van de mens die werden ondertekend te respecteren en toe te passen, wat dus duidelijk niet het geval is.*". Nagelaten het feit dat het concept van 'eerste land van asiel' *in casu* niet van toepassing is, is het voor de Raad dan ook niet duidelijk op welke wijze verzoekende partij haar standpunt met betrekking tot 'het eerste land van asiel' wil aantonen daar uit haar verklaringen blijkt dat zij in Griekenland geen reële bescherming zou kunnen genieten.

2.2.3.1. Voorts geeft verzoekende partij een uitvoerig betoog met betrekking tot haar zoon en stelt zij dat de bestreden beslissing in combinatie met de weigeringsbeslissing ten aanzien van haar zoon tot gevolg heeft dat haar zoon haar zou moeten volgen en terugkeren naar Albanië, dit terwijl hij een minderjarige EU-burger is en hij niet kan worden verplicht tot terugkeer naar een land buiten de EU waar hij nooit heeft gewoond en hij de Albanese taal niet machtig is. Als EU-burger moet hij het recht hebben om te kunnen verblijven in het land waarvan hij de nationaliteit heeft. Verzoekende partij verwijst dienaangaande naar het Verdrag inzake de Rechten van het Kind van 20 november 1989 geratificeerd door België (hierna: IVRK) en meent dat het CGVS een duidelijke keuze moet maken in het bepalen van de nationaliteit van de zoon van verzoekende partij, in toepassing van artikel 3 IVRK en van artikel 5 van het Verdrag van Den Haag van 12 april 1930.

2.2.3.2. De Raad stelt evenwel vast dat de motivering in de bestreden beslissing dat voor wat betreft de zoon van verzoekende partij opgemerkt kan worden dat volgens de Albanese nationaliteitswetgeving elk kind dat geboren wordt uit een ouder met de Albanese nationaliteit automatisch de Albanese nationaliteit verkrijgt en dat verzoekende partij zelf geen redenen zag waarom dit voor haar zoon niet zou gelden, "*volledigheidshalve*" werd opgenomen in de bestreden beslissing zodat de kritiek op desbetreffende overweging tegen een overtollig motief gericht is. Het eventueel gegrond bevinden van deze kritiek zou dan ook niet kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partij heeft aldus geen belang bij het aanvoeren ervan.

Waar verzoekende partij benadrukt dat haar zoon de Griekse nationaliteit heeft en dat hij niet verplicht kan worden terug te keren naar Albanië, een land buiten de EU waarmee hij geen enkele affiniteit heeft, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing geen motivering in die zin bevat. De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt en evenmin ertoe strekt de in het IVRK opgesomde rechten aan de zoon van verzoekende partij en/of de rechten die voortvloeien uit zijn statuut als Unieburger te ontzeggen. De bevoegdheid van de Raad is *in casu* beperkt tot het beoordelen of verzoekende partij al dan niet aanspraak maakt op de status van vluchteling, dan wel deze van

subsidiare bescherming. In onderhavig geval is gebleken dat verzoekende partij er niet in slaagt aan te tonen dat zij aanspraak maakt op deze status.

Verder benadrukt de Raad dat elke asielaanvraag individueel dient te worden onderzocht, waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. Het doel van de asielprocedure is niet het recht op eerbiediging van het gezinsleven te zien bevestigen, doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen vervolgingen in het land van herkomst omwille van één van de in het vluchtelingenverdrag vermelde gronden of een reëel risico op ernstige schade. Het principe van eenheid van familie staat niet ingeschreven in het Vluchtelingenverdrag. Het loutere feit dat haar zoon de nationaliteit heeft van een EU-lidstaat volstaat dan ook niet om de status van vluchteling of de subsidiare beschermingsstatus toegekend te krijgen.

2.2.4. Verder stelt de Raad vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift zelf toegeeft dat zij aankomst in België niet de bedoeling had een asielaanvraag in te dienen omdat zij eerst een aanvraag heeft ingediend om haar statuut van langdurig ingezetene in Griekenland te kunnen overzetten naar België, zij werk wilde zoeken en tevens een verzoekschrift heeft ingediend tot rechtsbijstand om een echtscheidingsprocedure en een procedure in dringende en voorlopige maatregelen te kunnen indienen bij de Rechtbank van Eerste Aanleg. Verzoekende partij stelt dat zij hoopte een snel antwoord te krijgen van de Dienst Vreemdelingenzaken op haar vraag tot machtiging van verblijf, doch, toen dit uitbleef en zij niet langer kon verblijven bij haar nicht, zag zij geen andere uitweg meer dan het indienen van een asielaanvraag. In dit verband voegt verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift de "*Aanvraag tot machtiging tot verblijf in toepassing van het artikel 61/7 van de wet van 15 december 1980*", het "*Verzoekschrift tot het bekomen van rechtsbijstand*" en de "*beschikking die de rechtsbijstand toekent van de Rechtbank van Eerste Aanleg van Brussel*" (bijlagen 7 en 8 van het verzoekschrift). De Raad wijst er evenwel op dat voormelde procedures niet verhinderen dat verzoekende partij een asielprocedure op grond van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet kan opstarten. Het instellen van verschillende procedures vormt immers geen onverenigbaarheid en is dan ook geen verschoningsgrond voor het niet tijdig indienen van haar asielaanvraag. De vaststelling dat verzoekende partij dermate lang gewacht heeft om een asielaanvraag in te dienen doet ernstig afbreuk aan de door haar verklaarde vrees voor vervolging. Indien zij werkelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert, kan van haar worden verwacht dat zij alle mogelijkheden tot het verkrijgen van bescherming inroept. Bovendien was verzoekende partij op de hoogte van het bestaan van een asielprocedure daar zij beroep deed op haar raadsman. Het feit dat verzoekende partij zo lang wachtte (ongeveer acht maanden) om asiel aan te vragen en zij zelf verklaarde dat indien zij over een job en verblijfplaats mocht beschikken, zij geen asielaanvraag zou ingediend hebben (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 23/03/2016, p. 13) vormt wel degelijk een indicatie dat zij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en relativeert als dusdanig de ernst van de door haar geschetste vrees tot vervolging door haar echtgenoot.

2.2.5. Daar waar verzoekende partij verwijst naar haar kwetsbaar profiel daar zij slachtoffer is geweest van huiselijk geweld en zij nog steeds problemen heeft om haar rechten te laten gelden daar zij jarenlang het slachtoffer is geweest van dergelijk geweld met ernstige psychische gevolgen als gevolg, bemerkt de Raad evenwel dat dit niet volstaat om te verklaren waarom zij geen pogingen heeft ondernomen om nationale bescherming te verkrijgen van de Albanese autoriteiten in geval van problemen met haar Griekse echtgenoot. Immers is het precies de bedoeling van het indienen van een klacht om bescherming te krijgen tegen haar belager en eventuele verdere problemen die hij zou kunnen veroorzaken te voorkomen en dit zeker in de periode dat zij naar Albanië terugkeerde. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van de feiten kunnen zij hertegen vanzelfsprekend ook niet optreden. Dat zij hierdoor ernstige psychische problemen zou hebben gekend/kennen, toont zij op geen enkele manier aan nu nergens uit haar verklaringen tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal blijkt dat zij hierdoor ernstige psychologische problemen kende/kent en hiervan pas voor het eerst melding maakt in haar verzoekschrift. Evenmin brengt zij hieromtrent enig medisch attest bij.

2.2.6. Daar waar verzoekende partij aanvoert dat zij beroep gedaan heeft op de bescherming van de Griekse overheden, maar tevergeefs, net als haar zus, die eveneens werd bedreigd door haar echtgenoot maar die evenmin een efficiënte bescherming heeft kunnen krijgen, en verder verwijst naar het rapport van *Canada Immigration and Refugee Board of Canada* van april 2014 met betrekking tot Griekenland (bijlage 6 van het verzoekschrift), is de Raad van oordeel dat dit *in casu* niet relevant is nu

de asielaanvraag van verzoekende partij dient te worden beoordeeld ten aanzien van Albanië, het land waarvan zij de nationaliteit heeft.

2.2.7. Wat betreft het betoog van verzoekende partij dat zij ook in Albanië geen daadwerkelijke bescherming kan krijgen, waarbij zij verwijst naar de informatie die dienaangaande werd toegevoegd door verwerende partij aan het administratief dossier en die zij tevens als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (bijlage 5), stelt de Raad evenwel vast dat verwerende partij op basis van deze informatie terecht besluit dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van vreemdelingenwet en dat verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij, als Albanees staatsburger, bij een terugkeer naar Albanië geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de bescherming door en hulp van de in Albanië aanwezige nationale autoriteiten in geval van problemen met haar Griekse echtgenoot. Immers motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt: *“U heeft evenwel niet aannemelijk gemaakt dat u, als Albanees staatsburger, bij een terugkeer naar Albanië geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de bescherming door en hulp van de in Albanië aanwezige nationale autoriteiten in geval van problemen met uw Griekse echtgenoot N. S. (...). Allereerst heeft u zelf nooit problemen gekend met de Albanese autoriteiten, zoals politie of rechtbank (CGVS, p. 17). Toen u met uw echtgenoot één keer in Albanië was gedurende enkele dagen in 2009/2010 liet u uit schrik voor uw echtgenoot na de politie in te lichten over het geweld waarvan u slachtoffer was. Het is echter precies de bedoeling van het indienen van een klacht om bescherming te krijgen tegen uw belager en eventuele verdere problemen die hij zou kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden. U werpt op in de toekomst geen beroep te kunnen doen op de Albanese autoriteiten en stelt daarbij dat vrouwenmishandeling nog dagelijks voorkomt in Albanië (CGVS, p. 16). Niettegenstaande huiselijk geweld in Albanië nog vaak voor komt, dient evenwel gewezen te worden op informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt waaruit blijkt dat in Albanië tal van maatregelen werden genomen om de politie te professionaliseren en haar doeltreffendheid te verhogen, zoals overheveling van bevoegdheden van het Ministerie van Binnenlandse Zaken naar de politie. In 2008 werd een nieuwe politiewet aangenomen. Volgens de Europese Commissie heeft deze wet een positief effect op het functioneren van de politie. Bovendien blijkt uit de informatie verder dat de Albanese autoriteiten meer en meer aandacht besteden aan het fenomeen van huiselijk geweld, waarin op wetgevend vlak enkele positieve ontwikkelingen werden vastgesteld. Zo werd in 2006 de wet tegen huiselijk geweld gestemd, die op 1 juni 2007 van kracht werd. Tevens kregen politieagenten, medewerkers van rechtbanken en andere overheidsinstellingen training over huiselijk geweld en werden in de steden aparte politie-eenheden voor huiselijk geweld opgericht. Albanië ratificeerde in 2013 de Europese “Convention on Preventing and Combating Violence against Women and Domestic Violence” en ontwikkelde een strategie voor de periode 2011-2015 om het huiselijk geweld drastisch te verminderen. Dat voornoemde maatregelen effect hebben blijkt uit het feit dat tegenover 2011 het aantal gearresteerden voor huiselijk geweld in 2012 verdubbelde en dat de politie effectief reageert naar aanleiding van incidenten van huiselijk geweld, zelfs al is de kwaliteit van de door de politie ondernomen acties nog voor verbetering vatbaar. Uit de beschikbare informatie blijkt overigens dat men als slachtoffer van huiselijk geweld terecht kan bij verschillende organisaties. De toenemende aandacht sinds 2005 in Albanië voor de problematiek van huiselijk geweld blijkt niet alleen duidelijk uit het toenemende aantal organisaties actief rond deze problematiek maar ook uit de stijgende aandacht van de media voor gevallen van familiegeweld en de toenemende internationale aandacht en druk. Hieruit blijkt dat, zelfs al blijft huiselijk geweld nog steeds een belangrijk probleem, huiselijk geweld binnen de maatschappelijke context niet langer als een louter private aangelegenheid wordt aanzien. In dit verband kan nog worden toegevoegd dat uit de informatie op het Commissariaat-generaal blijkt dat de strafwetgeving in Albanië in functie van de bescherming van vrouwen gewijzigd werd, waarbij nieuwe misdrijven in de strafwet werden opgenomen en de straffen voor bepaalde misdrijven werden opgetrokken. Zo werd huiselijk geweld expliciet opgenomen als misdrijf en werden bij andere wettelijke bepalingen de straffen verhoogd wanneer de misdrijven begaan werden door de partner/echtgenoot van het slachtoffer. Zo kunnen straffen oplopen tot een levenslange gevangenisstraf. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.”* Aan deze motivering wordt geen afbreuk gedaan door de loutere verwijzing naar bepaalde vaststellingen waaruit

blijkt dat bepaalde zaken nog voor verbetering vatbaar zijn, hetgeen immers ook in voormelde motivering erkend wordt.

2.2.8.1. Verder wijst verzoekende partij er nog op dat het arrest nr. 231.157 van de Raad van State van 7 mei 2015 het Koninklijk besluit tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst vernietigde in die mate waarin Albanië in de lijst van veilige herkomstlanden werd vermeld, rekening houdend onder andere met het feit dat voor asielaanvragen van Albanese onderdanen het percentage van erkenningen van het statuut van vluchteling één van de hoogste was voor de tien eerste landen, wat onder andere wordt verklaard door asielaanvragen gebaseerd op een vrees voor vervolgingen omwille van bloedwraak, maar ook voor vrouwen die slachtoffer zijn van huiselijk geweld en waarvoor de Albanese overheden geen voldoende daadwerkelijke bescherming bieden. In het Koninklijk besluit van 11 mei 2015 wordt Albanië opnieuw vermeld in de lijst van veilige landen. Echter wordt in de motivering aangaande de heropname van Albanië in de lijst van veilige landen nergens gemotiveerd op welke manier er nu wel een daadwerkelijke en efficiënte bescherming zou worden geboden aan vrouwen die slachtoffer zijn van huiselijk geweld.

2.2.8.2. De Raad bemerkt evenwel dat de verwijzing naar voormelde rechtspraak van de Raad van State *in casu* niet dienstig is. Immers werd de asielaanvraag van verzoekende partij *in casu* door de commissaris-generaal in overweging genomen en werd niet beslist tot een niet-inoverwegingname omdat Albanië een veilig land betreft. De Raad wijst erop dat elke asielaanvraag op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht dient te worden. Uit de bij het administratief dossier gevoegde informatie blijkt dat de overheidsinstellingen in Albanië de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de vreemdelingenwet hebben getroffen en verder blijkt nergens uit dat verzoekende partij omwille van haar problemen met haar echtgenoot geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een eventuele herhaling van deze problemen bij terugkeer naar Albanië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de Albanese autoriteiten (zie punt 2.2.7.).

2.2.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij omwille van haar problemen met haar Griekse echtgenoot geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een eventuele herhaling van deze problemen bij terugkeer naar Albanië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de Albanese autoriteiten. De Raad wijst erop dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat deze eerst alle redelijke mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land en dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming.

2.2.10. Daar waar verzoekende partij uiteenzet dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat verzoekende partij voorbijgaat aan het feit dat in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat zij niet aannemelijk gemaakt heeft dat zij voor de door haar aangehaalde problemen geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de Albanese autoriteiten. Uit de *supra* gedane uiteenzetting blijkt dat verzoekende partij er niet in slaagt om deze vaststelling te weerleggen in haar verzoekschrift. De artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet zijn *in casu* dan ook niet relevant. De Raad herhaalt dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming.

2.2.11. Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van de voormelde wet kan worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er in Albanië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.12. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn

beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 8 en 9), en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 23 maart 2016 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.13. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – met uitzondering van het overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien april tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT